

Napos, nyárvégi délután. Madárcsicsergés tölti be a fülledten fullasztó teret, groteszk módon mégis kellemessé varázsolva az egyébként nyomasztó tantermet, amelyben egy lány és egy fiú üldögélnek egymással szemben. Alig múltak tizenhat évesek, ennek ellenére érett, felelősségteljes felnőtt látszatát keltik.

A lány az ablakon kémlel kifelé, és a madarakat, az őt körülvevő világot nézi vakon, miközben a fiú hozzá beszél hevesen gesztikulálva, magyarázó kézmozdulatokkal.

A mozdulatai szélesek, teátrálisak, már-már nevetségesen felnőttesek. A beszédtema is felnőtt, holott mindketten tudják: még közel sem azok, aminek képzelni szeretnék magukat. Ennek ellenére a megkezdett szólánc egyre hosszabb lesz, míg végül mondatok kerekednek belőle – vádló, pengeként vágó szavakkal megtöltve.

A fiú a hibáikról, az életükről, az érzéseikről mesél, arról, hogy ami eddig a hétköznapjaikat megszépítette, megszínesítette, annak most vége szakad. Mindentudó bölcsként beszél, azt mondja, tudja, mi a jó nekik, mire van szükségük, tudja, hogy mi kell ahhoz, hogy boldogok lehessenek. Mert ők már nem boldogok, mert ők már réges-rég nem tudnak boldogok lenni egymás mellett. Bár fájó ez a tény, de ez az igazság.

Az eleddig csendesen bámészkodó lány, a boldogság szóra és a vádakra reagálva hirtelen felkapja a fejét, vakon nézelődő tekintetében mintegy csapásra visszatér az élet. Határozottan, keményen nézi a fiút, aki az erélyes pillantástól lebénul – már nem bírja folytatni a megkezdett monológját.

– Mégis mit vársz tőlem? – kérdezi a lány, élve a pillanatnyilag beállt csend lehetőségeivel. – Mit kellene még ahhoz tennem, hogy te boldog légy?

– Gondolkoj el a kapcsolatunkról.

– Te már gondolkodtál mindkettőnk helyett, így felesleges lenne.

– Én legalább gondolkodok veled ellentétben, az istenit! Felőled minden mehetne úgy tovább, ahogy eddig ment...

– Igazad van, ostoba vagyok. Ha rajtam múlna, te továbbra is játékszerként kezelnél, amit akkor vennél elő, amikor unatkozol, majd miután megunnál, órlánggra tennél ugyanúgy, ahogy eddig tetted. Teljes mértékben igazad van...

– De hisz'... Én szeretlek! – mondja makacsul, morcosan, érezhetően csak azért, hogy védekezzen. Ő is, a lány is tudja, hogy ez a szó – szeretlek – kettejük között, főként az ő szájából hallva, már rég kiüresedett, mégis emögé a szó mögé bújt el.

Tudja ő is, hogy a lánynak igaza van, mégis dacol ellene. Tudja, hogy a vallomása – szeretlek – már régóta nem olyan őszinte, amilyen őszintén őt a lány szereti. Tisztában van azzal is, hogy játékszerként kezelte, mégis, könnyebb lett volna úgy pontot tenni az i-re, ha ez nem jön szóba.

Ha valamivel, hát a lelkiismeretével nehezen számolt el – ezt a lány is tudta –, márpedig jelenleg elég sok mindennel kellene elszámolnia.

- De?
- De ez nem mehet így tovább.
- Akkor vége? – kérdezi a lány tárgyilagosan, úgy, hogy a szeme sem rebben.
- Igen, vége.

A szóra – vége – a lány nyugodtan, barátságosan elmosolyodik.

Apró, szűrő érzés honol a mellkasa tájékán a szavak becsapódásától, de emellett meg is könnyebbül, ahogy látszólag a fiú is.

A fiú nagyot sóhajt a lány kedves mosolyát látva, és lehajtja a fejét, hogy ne kelljen azokba a szemekbe néznie, amelyek napokkal ezelőtt még őszinte örömmel pásztázták. Nem bírná ki, ha még három másodpercnél tovább kellene azokat a szemeket néznie, amelyekbe olyan egyszerűen költözött be a beletörődés, az elfogadás, azok után, hogy valójában a lány, mennyire szerette.

Talán megszokásból, talán a még lélegző szerelem ösztökélésére, de kinyújtja a lány a kezét, és ügyetlenül megszorítja a fiúját. A kedves mosoly lankadatlanul az arcán csücsül, mintegy biztosítékként, hogy minden rendben, hogy ez a világ rendje, hogy ennek így kellett történnie.

Az, hogy elváltak, nem kell azt jelentse, hogy a barátságuknak is vége: felesleges lenne egy olyan barátságot megszakítani, amilyen az övék volt. Emellett a szerelem érzése sem fog egyik napról a másikra eltűnni, hisz az túlon túl abszurd volna.

A lány meg van róla győződve, hogy ha másként történne, az igazságtalan lenne, emberi természettel ellenkező, így megnyugszik, hogy lesz valami, ami még egy darabig összeköti őket, ha máshogy nem, lélekben biztosan.

Percek telnek el így a néma, nyugodt csendben. Érezhető a meg-meglebbenő függönyök susogásában, a tárgyak apró rezzenésében, a lelkek lélegzetében, az utoljára összekulcsolt kezek összesimulásában, hogy valami végleg elmúlt, hogy egy hatalmas dolognak a mai nap vége szakadt, de ez őket nem zavarja, inkább együtt úsznak ezzel a halálosan nyugalmas árral.

Egyszerre állnak fel és húzzák el a kezüket egymástól, hogy elinduljanak a buszmegállóba. A fiú mindig, minden egyes nap elkísérte a lányt a buszmegállóba, így a mai, utolsó napon sem hagyhatja, hogy egyedül sétáljon el odáig, és integetés nélkül induljon haza. Azt nem hagyhatja, azt nem engedheti meg magának, mert... Mert még ő maga sem tudja, hogy miért, csak érzi, hogy ennek így kell történnie, mert ez így a helyes.

Útközben viccelődnek, a közös múltjukról beszélnek, már-már annyira jól érzik magukat, hogy megfogják egymás kezét – talán megszokásból. A buszmegállóban gyorsan, mulatságosan telik az idő, de ahogy megjelenik az utca végén a busz sziluettje, a jókedv elszáll. Búcsúzniuk kell.

A lány majdnem elneveti magát, hogy a búcsú, milyen kétjelentésű ebben az esetben és mennyire furcsa, és vonakodva bár, de odalép a fiúhoz, majd megöleli.

Ahogy a lány felszáll a buszra, a fiú érzi, hogy ez a járat most a valós és elvont értelemben is elmegy, a lavina, amit elindított, már visszafordíthatatlan.

Másnap reggel a tanterem ajtajában újra találkoznak. Egymásra mosolyognak, megölelik egymást, a fiú két csókot lehel a lány arcára, megerősítve benne azt a hitet, hogy a szerelem, mégsem múlik el olyan gyorsan, majd sarkon fordul, és az első lányra veti magát, hogy romba döntse azt, amit az imént halkán megerősített.

Az álomkép, amely tegnap még a lány elméjében élt, most szertefoszlik, ahogy a fiút és az ölelgetett lányt nézi, aki már nem ő. Fanyaron elmosolyodik őt nézve, mert az iránta érzett érzések újra felelevenednek, mert mindeközben a szíve – a mosoly ellenére – hatalmasat és fájón dobban. Talán megszokásból.

De ez a szokás – a naivitáson túllépve tudja ő is – már csak az övé, már csak egyes egyedül az ő titka marad...

2011.09.02. – 2013. December 26.

